Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

14. ledna 2015 *

„Vrácení věci po zrušení — Společná zahraniční a bezpečnostní politika — Omezující opatření namířená proti některým osobám a subjektům spojeným s Usámou bin Ládinem, sítí Al-Kajdá a Talibanem — Nařízení (ES) č. 881/2002 — Zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů osoby zapsané na seznam vypracovaný orgánem Organizace spojených národů — Zápis jména této osoby do seznamu obsaženého v příloze I nařízení (ES) č. 881/2002 — Žaloba na neplatnost — Přípustnost — Lhůta k podání žaloby — Překročení — Omluvitelné pochybení — Základní práva — Právo na obhajobu — Právo na účinnou soudní ochranu — Právo na ochranu vlastnictví — Právo na respektování soukromého a rodinného života“

Ve věci T-127/09 RENV,

Abdulbasit Abdulrahim, s bydlištěm v Londýně (Spojené království), zastoupený P. Moserem, QC, E. Grievesem, barrister, H. Millerem a R. Grahamem, solicitors,

žalobce,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené E. Finnegan a G. Étiennem, jako zmocněnci,

a

Evropské komisi, zastoupené E. Paasivirtou a G. Valero Jordanou, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž původním předmětem je jednak návrh na částečné zrušení nařízení Rady (ES) č. 881/2002 ze dne 27. května 2002 o zavedení některých zvláštních omezujících opatření namířených proti některým osobám a subjektům spojeným s Usámou bin Ládinem, sítí Al-Kajdá a Talibanem a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 467/2001, kterým se zakazuje vývoz určitého zboží a služeb do Afghánistánu, zesiluje zákaz letů a rozšiřuje zmrazení prostředků a jiných finančních zdrojů afghánského Talibanu (Úř. věst. L 139, s. 9), ve znění nařízení Komise (ES) č. 1330/2008 ze dne 22. prosince 2008, kterým se po sto třetí mění nařízení č. 881/2002 (Úř. věst. L 345, s. 60), nebo tohoto posledně uvedeného nařízení v rozsahu, v němž se dotýká žalobce, a jednak návrh na náhradu újmy údajně způsobené těmito akty.

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení S. Papasavvas, předseda, N. J. Forwood (zpravodaj) a E. Bieliūnas, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Spyropoulos, administrátorka,

* Jednací jazyk: angličtina.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. února 2014,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu a řízení před vrácením věci

1 Dne 21. října 2008 bylo do seznamu vypracovaného Výborem pro sankce, zřízeným na základě rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 1267 (1999) ze dne 15. října 1999 o situaci v Afghánistánu (dále jen „seznam Výboru pro sankce“ a „Výbor pro sankce“), doplněno jméno Abdulbasita Abdulrahima. Informace o doplnění tohoto údaje byla uvedena v tiskové zprávě Výboru pro sankce SC/9481 zveřejněné dne 23. října 2008.

2 Nařízením Komise (ES) č. 1330/2008 ze dne 22. prosince 2008, kterým se po sto třetí mění nařízení Rady (ES) č. 881/2002 o zavedení některých zvláštních omezujících opatření namířených proti některým osobám a subjektům spojeným s Usámou bin Ládinem, sítí Al-Kajdá a Talibanem (Úř. věst. L 345, s. 60) bylo proto jméno A. Abdulrahima doplněno do seznamu osob a subjektů, jejichž finanční prostředky a jiné hospodářské zdroje musí být zmrazeny na základě nařízení Rady (ES) č. 881/2002 ze dne 27. května 2002 o zavedení některých zvláštních omezujících opatření namířených proti některým osobám a subjektům spojeným s Usámou bin Ládinem, sítí Al-Kajdá a Talibanem a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 467/2001, kterým se zakazuje vývoz určitého zboží a služeb do Afghánistánu, zesiluje zákaz letů a rozšiřuje zmrazení prostředků a jiných finančních zdrojů afghánského Talibanu (Úř. věst. L 139, s. 9) (dále jen „sporný seznam“).

3 V bodě 1 přílohy nařízení č. 1330/2008 bylo doplnění tohoto jména odůvodněno následovně:

„[…]Další údaje: a) […]; b) Podílel se na získávání finančních prostředků pro Libyjskou islámskou bojovou skupinu (Libyan Islamic Fighting Group); c) Zastával vedoucí pozice v [Libyan Islamic Fighting Group] ve Spojeném království; d) Spolčen s řediteli Sanabel Relief Agency: Ghuma Abd'rabbah, Taher Nasuf a Abdulbaqi Mohammed Khaled a s dalšími členy [Libyan Islamic Fighting Group] ve Spojeném království, zejména Ismailem Kamokou, vedoucím členem [Libyan Islamic Fighting Group] ve Spojeném království, který byl odsouzen k výkonu trestu ve Spojeném království v červnu 2007 na základě obvinění z financování terorismu.“

4 Bod 5 odůvodnění nařízení č. 1330/2008 uvádí, že „[v]zhledem k tomu, že seznam [Výboru pro sankce] neuvádí současné adresy dotčených fyzických osob, mělo by se v Úředním věstníku zveřejnit oznámení, že dotčené osoby mohou kontaktovat Komisi Evropských společenství a ta jim následně sdělí důvody, na kterých je založeno toto nařízení. Komise tím dotčeným osobám poskytne příležitost vyjádřit se k těmto důvodům a na základě těchto vyjádření či případných dalších dostupných informací provede přezkum tohoto nařízení“. Dotyčné oznámení bylo zveřejněno v Úředním věstníku ze dne 30. prosince 2008 (C 330, s. 106).

5 Podáním, jehož podepsaný originál došel kanceláři Tribunálu dne 15. dubna 2009, podal A. Abdulrahim proti Radě Evropské unie a Komisi Evropských společenství žalobu, jejímž předmětem je návrh na zrušení nařízení č. 881/2002, ve znění nařízení č. 1330/2008, nebo tohoto posledně uvedeného nařízení, v rozsahu, v němž se tyto akty dotýkají žalobce, jakož i návrh na náhradu újmy, kterou v důsledku těchto aktů údajně utrpěl. Tato žaloba byla zaregistrována pod číslem T-127/09.

6 Poté, co v návaznosti na doručení žaloby získala Komise informace o adrese A. Abdulrahima, sdělila mu dopisem ze dne 3. července 2009 důvody jeho zápisu na sporný seznam. Příloha tohoto dopisu nazvaná „Důvody zápisu“ (dále jen „popis důvodů“) zní následovně:

„Adbulbasit Abdulrahim [...] byl dne 21. října 2008 zapsán [na seznam Výboru pro sankce] na základě odstavců 1 a 2 rezoluce 1822 (2008) [Rady bezpečnosti Organizace spojených národů] jakožto osoba spolčená s Libyan Islamic Fighting Group (LIFG) z důvodu, že se účastnil financování, organizování, usnadňování, přípravy nebo provádění činů nebo činností, jichž se tento subjekt dopouštěl, ve spolčení s ním, jeho jménem či na jeho účet nebo podporu.

Doplňující informace Libyan Islamic Fighting Group (LIFG [...]) je extremistická islamistická skupina založená v roce 1990. Původním cílem [Libyan Islamic Fighting Group] bylo nahradit režim plukovníka Kaddáfího státem uplatňujícím přísné islámské právo. V devadesátých letech provedla [Libyan Islamic Fighting Group] v Libyi několik operací včetně pokusu o zavraždění plukovníka Kaddáfího v roce 1996. Po intervenci libyjské vlády, při níž byla zabita nebo uvězněna řada členů [Libyan Islamic Fighting Group], velký počet [jejích] členů Libyi opustil. Dne 3. listopadu 2007 se [Libyan Islamic Fighting Group] formálně sloučila s Al-Kajdou. Sloučení bylo oznámeno prostřednictvím džihádistických webových stránek, které jsou součástí sítě Al-Kajdá (mediální skupina Al-Saheb). Toto sloučení bylo také oznámeno formou dvou videoklipů, přičemž v prvním z nich vystoupil zástupce velitele Al-Kájdy Ayman Al-Zawahiri a ve druhém Abu Laith Al Libi, tehdejší vedoucí představitel [Libyan Islamic Fighting Group], přední mudžahedínský vůdce a instruktor výcviků pro Al-Kájdu v Afghánistánu, který byl v lednu 2008 usmrcen při střelném útoku vedeném Spojenými státy. [Libyan Islamic Fighting Group] je součástí sítě Al-Kájda, která představuje nepřetržitou hrozbu pro mír a bezpečnost ve světě. Z tohoto důvodu byla [Libyan Islamic Fighting Group] doplněna Organizací spojených národů na konsolidovaný seznam subjektů spolčených s Al-Kájdou. S účinkem od 14. října 2005 byla [Libyan Islamic Fighting Group] jakožto teroristická organizace na základě Terrorism Act 2000 zakázána ve Spojeném království. Z důvodu vědomé spolupráce se subjektem sloučeným se sítí Al-Kájda a jejími teroristickými činnostmi splňuje [A. Abdulrahim] kritéria pro zařazení na seznam [Výboru pro sankce]. Podle informací, které má k dispozici vláda Spojeného království, je Abdulbasit Abdulrahim považován za radikálního islamistu zapojeného do činností spojených s terorismem. Dříve zastával vedoucí funkce v rámci Libyan Islamic Fighting Group a udržuje blízké vztahy s vedoucími představiteli [Libyan Islamic Fighting Group] ve Spojeném království. Je blízkým spolupracovníkem ředitelů agentury Sanabel – libyjské charitativní organizace, která byla Organizací spojených národů označena za hlavního poskytovatele finančních prostředků [Libyan Islamic Fighting Group] [...]. Udržuje také blízké kontakty s Ghumou Abd'rabbahem, Tahirem Nassufem a Abdulbaqim Mohammedem Khaledem, kteří jsou všichni v současnosti zařazeni na seznamu v rámci Organizace spojených národů [...]. Mezi blízké společníky A. Abdulrahima patří Ismail Kamoka, jeden z vedoucích členů [Libyan Islamic Fighting Group] ve Spojeném království. Dne 11. června 2007 přiznal I. Kamoka ve Spojeném království v reakci na obvinění vinu, že „v rozporu s článkem 17 Terrorism Act 2000 uzavřel dohodu nebo byl zapojen do dohody uzavřené za účelem poskytnutí majetku jiné osobě“. Skutek spočíval v tom, že I. Kamoka spolu s dalšími dvěma osobami „uzavřel dne 3. října 2005 nebo před tímto datem dohodu, nebo byl do takové dohody zapojený, na základě níž byl určitý majetek dán nebo měl být dán k dispozici jiným osobám, ačkoli věděly nebo měly rozumné důvody k podezření, že tento majetek bude nebo by mohl být použit pro účely terorismu“. Ismael Kamoka byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce tří let a devět měsíců. […]“

7 Tento popis důvodů sdělený Komisí odpovídá „shrnutí důvodů“ připojenému k dopisům zaslaným A. Abdulrahimovi ministerstvem zahraničních věcí a Commonwealthu Spojeného království Velké Británie a Severního Irska (UK Foreign and Commonwealth Office, dále jen „FCO“) ve dnech 5. listopadu 2008 a 23. února 2009. Odpovídá rovněž „shrnutí důvodů“, o které se opíral zápis jména A. Abdulrahima do seznamu Výboru pro sankce, který byl zveřejněný dne 9. března 2009.

8 Samostatným podáním, došlým kanceláři Tribunálu dne 30. července 2009, vznesla Komise námitku nepřípustnosti podle článku 114 jednacího řádu Tribunálu.

9 Abdulbasit Abdulrahim odpověděl na dopis Komise ze dne 3. července 2009 dopisem svých právních zástupců ze dne 19. srpna 2009, k němuž byla připojena řada příloh, jimiž měla být vyvrácena tvrzení Komise.

10 Usnesením ze dne 17. prosince 2009 Tribunál (sedmý senát) rozhodl, že o námitce nepřípustnosti bude rozhodnuto spolu s věcí samou a že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

11 Usnesením předsedy sedmého senátu Tribunálu ze dne 26. října 2009 bylo A. Abdulrahimovi přiznáno poskytnutí právní pomoci; k jeho zastupování byli určeni J. Jones a M. Arani. Usnesením předsedy sedmého senátu Tribunálu ze dne 14. dubna 2010 bylo uvedené usnesení ze dne 26. října 2009 pozměněno v části, v níž byli J. Jones a M. Arani určeni jako právní zástupci A. Abdulrahima. Podle bodu 2 výrokové části tohoto nového usnesení byli za advokáty pověřené zastupováním A. Abdulrahima určeni s účinností od 11. března 2010 H. Miller a E. Grieves.

12 Rozhodnutím ze dne 3. března 2010 odmítl předseda sedmého senátu Tribunálu připojit ke spisu „dodatečnou žalobní odpověď“ Rady došlou kanceláři Tribunálu dne 5. února 2010. Proti tomuto rozhodnutí vznesla Rada v dopise ze dne 16. března 2010 námitku.

13 Při změně složení senátů Tribunálu byl soudce zpravodaj přidělen k druhému senátu, kterému byla tudíž přidělena tato věc.

14 Dne 22. prosince 2010 rozhodl Výbor pro sankce o vyškrtnutí jména A. Abdulrahima z jeho seznamu.

15 Dne 6. ledna 2011 advokáti A. Abdulrahima písemně požádali Komisi, aby vyškrtla jeho jméno ze sporného seznamu.

16 Nařízením Komise (EU) č. 36/2011 ze dne 18. ledna 2011, kterým se po sto čtyřicáté třetí mění nařízení č. 881/2002 (Úř. věst. L 14, s. 11), bylo jméno A. Abdulrahima ze sporného seznamu vyňato.

17 Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 9. března 2011 podal A. Abdulrahim žádost o další právní pomoc na základě článku 94 jednacího řádu pro účely řízení o projednávané žalobě. Této žádosti předseda druhého senátu Tribunálu částečně vyhověl usnesením ze dne 10. června 2011.

18 Dopisem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 27. července 2011 předala Komise Tribunálu jedno vyhotovení nařízení č. 36/2011.

19 Dopisem ze dne 17. listopadu 2011 vyzvala soudní kancelář Tribunálu účastníky řízení, aby se písemně vyjádřili k důsledkům, které je třeba vyvodit z přijetí nařízení č. 36/2011, a to především z hlediska účelu žaloby A. Abdulrahima. Této žádosti účastníci řízení ve stanovené lhůtě vyhověli.

20 Usnesením ze dne 28. února 2012 (dále jen „usnesení o nevydání rozhodnutí ve věci samé“) Tribunál (druhý senát) rozhodl, že o návrhu na zrušení již není třeba rozhodovat, a není tedy ani nezbytné vyjadřovat se ještě předtím k jeho přípustnosti. Návrh na náhradu škody Tribunál každopádně odmítl jako zjevně neopodstatněný. Tribunál rovněž rozdělil náklady řízení týkající se návrhu na zrušení a uložil A. Abdulrahimovi náhradu všech nákladů řízení o návrhu na náhradu škody.

21 Aktem podaným kanceláři Soudního dvora dne 13. května podal A. Abdulrahim proti usnesení o nevydání rozhodnutí ve věci samé kasační opravný prostředek.

22 Rozsudkem ze dne 28. května 2013, Abdulrahim v. Rada a Komise (C-239/12 P, dále jen „rozsudek o vrácení věci“), zrušil Soudní dvůr usnesení o nevydání rozhodnutí ve věci samé v rozsahu, v němž Tribunál rozhodl, že není třeba rozhodovat o návrhu na zrušení, a vrátil věc Tribunálu k novému rozhodnutí o návrhu A. Abdulrahima na zrušení, a současně rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později. Soudní dvůr dospěl ve svém rozsudku k závěru, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že A. Abdulrahim pozbyl v návaznosti na přijetí nařízení č. 36/2011 právní zájem na podání zrušovací žaloby.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení po vrácení věci Tribunálu

23 Věc byla přidělena druhému senátu Tribunálu. Vzhledem k tomu, že složení senátů Tribunálu bylo od nového soudního roku změněno, soudce zpravodaj byl přidělen třetímu senátu, kterému tudíž byla přidělena projednávaná věc.

24 V souladu s čl. 119 odst. 1 jednacího řádu předložili účastníci řízení písemná vyjádření.

25 Ve vyjádřeních podaných kanceláři Tribunálu dne 13. srpna 2013 A. Abdulrahim navrhoval, aby Tribunál:

— zrušil nařízení č. 1330/2008 v rozsahu, v němž je jím dotčen;

— přiznal mu náhradu nákladů řízení před Tribunálem, a to jak před vrácením věci Soudním dvorem, tak i po něm, a každopádně náhradu nákladů řízení před Soudním dvorem.

26 Ve vyjádřeních podaných kanceláři Tribunálu dne 30. září 2013 Rada navrhovala, aby Tribunál odmítl zrušovací žalobu jako nepřípustnou a uložil A. Abdulrahimovi náhradu nákladů řízení.

27 Ve vyjádřeních podaných kanceláři Tribunálu dne 27. září 2013 Komise navrhovala, aby Tribunál prohlásil zrušovací žalobu za nepřípustnou a uložil A. Abdulrahimovi náhradu nákladů řízení.

28 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (třetí senát) zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu vyzval žalované, aby případně předložily všechny důvěrné nebo nedůvěrné informace a důkazy, které by tyto orgány mohly mít k dispozici ohledně skutečností uvedených v popisu důvodů Výboru pro sankce a které považují za relevantní pro účely soudního přezkumu, který má provést Tribunál za podmínek a v mezích stanovených Soudním dvorem v rozsudku ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, dále jen „rozsudek Kadi II“). Tito účastníci řízení tak učinili ve stanovené lhůtě.

29 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 4. února 2014, po němž byla ústní část řízení ukončena a zahájena porada.

Ke skutečnostem sporu

30 Abdulbasit Abdulrahim uvádí, že je občanem Spojeného království narozeným v Libyi a že byl zapsán nejprve na seznam Výboru pro sankce a poté na návrh Spojeného království na sporný seznam jako osoba podezřelá z podpory terorismu. Tento zápis byl původně odůvodněn v dopise FCO ze dne 5. listopadu 2008 okolností, že je členem Libyan Islamic Fighting Group (dále jen „LIFG“), že tento subjekt je napojený na síť Al-Kájda, a že tedy splňuje kritéria pro zařazení na seznam Výboru pro sankce. Od 4. listopadu 2009 však usilovalo FCO podle jeho tvrzení aktivně o vyškrtnutí jeho jména z uvedeného seznamu.

31 Abdulbasit Abdulrahim navíc tvrdí, že nikdy nebyl ve Spojeném království ani jinde stíhán pro údajné zapojení do sítě Al-Kájda nebo terorismu. Neměl tedy nikdy příležitost prokázat svou nevinu.

K právním otázkám

K rozsahu projednávané žaloby po vrácení věci Soudním dvorem

32 Jak správně uvádí Rada, nebyl proti rozhodnutí Tribunálu o návrhu na náhradu škody a o vynaložených nákladech řízení o tomto návrhu, které je obsaženo v usnesení o nevydání rozhodnutí ve věci samé, podán kasační opravný prostředek, takže toto rozhodnutí nabylo právní moci. Zbývá tedy rozhodnout pouze o návrhu na zrušení.

K přípustnosti žaloby

33 V projednávaném případě je nesporné, že dvouměsíční lhůta pro podání žaloby upravená v pátém pododstavci článku 230 ES, která byla v souladu s čl. 102 odst. 1 jednacího řádu vypočtena účastníky řízení od konce čtrnáctého dne po vyhlášení nařízení č. 1330/2008 v Úředním věstníku, a prodloužena o jednotnou lhůtu v délce deseti dnů z důvodu vzdálenosti upravenou v čl. 102 odst. 2 uvedeného jednacího řádu, uplynula dne 16. března 2009.

34 Je rovněž nesporné, že stejnopis podepsané žaloby a jejích příloh obdržela soudní kancelář Tribunálu prostřednictvím telefaxu dne 16. března 2009, že osvědčené stejnopisy této žaloby byly soudní kanceláři doručeny dne 26. března 2009 spolu s jejím vyhotovením opatřeným novým podpisem, který se lišil od podpisu na stejnopisu doručeném telefaxem, a že podepsaný prvopis žaloby byl soudní kanceláři Tribunálu doručen až 15. dubna 2009, tedy po uplynutí desetidenní lhůty po doručení telefaxem, stanovené v čl. 43 odst. 6 jednacího řádu.

35 Z toho vyplývá, že z hlediska uvedených ustanovení byla žaloba podána opožděně.

36 Žaloba je podána opožděně i tehdy, když namísto výpočtu od vyhlášení nařízení č. 1330/2008 v Úředním věstníku dne 23. prosince 2008, tak jak učinili účastníci řízení ve svých písemnostech, je lhůta pro její podání počítána od data oznámení zveřejněného pro zúčastněné osoby v Úředním věstníku dne 30. prosince 2008 (viz bod 4 výše), jak to určil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 23. dubna 2013, Gbagbo a další v. Rada (C-478/11 P až C-482/11 P, body 53 až 59).

37 Z informací ve spisu a vysvětlení A. Abdulrahima obsažených zejména v dopise zaslaném soudní kanceláři Tribunálu dne 8. května 2009 a podložených připojenými podpůrnými dokumenty nicméně vyplývá, že jeho právní zástupci využili dne 16. března 2009 okolo 17 hodiny služeb provozovatele poštovní přepravy, který je dceřinou společností tradičního poskytovatele poštovních služeb ve Spojeném království (dále jen „služba poštovní přepravy“) za účelem doručení podepsaného prvopisu žaloby a jejích osvědčených stejnopisů kanceláři Tribunálu v Lucemburku. Poštovní adresa soudní kanceláře byla na poštovní obálce použité k tomuto účelu uvedena správně a cena za poštovné ve výši 37,29 britských liber (GBP) byla řádně uhrazena.

38 Poté, co byli právní zástupci A. Abdulrahima dne 25. března 2009 telefonicky upozorněni soudní kanceláří Tribunálu, že tato dosud neobdržela dokumenty svěřené službě poštovní přepravy, zaslali tito téhož dne nové osvědčené stejnopisy žaloby prostřednictvím provozovatele mezinárodní poštovní přepravy DHL. Zároveň zaslali soudní kanceláři Tribunálu jedno vyhotovení žaloby opatřené novým originálním podpisem, který se však lišil od podpisu na prvopisu. Tyto dokumenty obdržela soudní kancelář Tribunálu dne 26. března 2009.

39 Později vyšlo najevo, že z důvodu, který zůstal neobjasněný, služba poštovní přepravy předmětné dokumenty nedoručila a vrátila je dne 14. dubna 2009 bez jakéhokoli vysvětlení právním zástupcům A. Abdulrahima. Tito právní zástupci proto využili ještě téhož dne opět služeb DHL, která podepsaný prvopis žaloby doručila kanceláři soudu následujícího dne.

40 Předseda sedmého senátu Tribunálu ve výše uvedeném usnesení o právní pomoci ze dne 26. října 2009 rozhodl, že nelze vyloučit, že tyto skutečnosti a vysvětlení zakládají existenci nahodilé události či zásah vyšší moci ve smyslu článku 45 statutu Soudního dvora nebo omluvitelné chyby, která A. Abdulrahimovi znemožnila podat podepsaný prvopis žaloby soudní kanceláři Tribunálu ve lhůtě deseti dnů po odeslání stejnopisu tohoto prvopisu telefaxem, která je stanovena v čl. 43 odst. 6 jednacího řádu.

41 Rada a Komise nicméně tvrdí, že okolnosti, jichž se A. Abdulrahim dovolává, nelze považovat za výjimečné okolnosti, případy náhody či vyšší moci ve smyslu článku 45 druhého pododstavce statutu Soudního dvora a ustálené judikatury.

42 Zaprvé si A. Abdulrahim podle jejich tvrzení vybral službu poštovní přepravy, která je z hlediska dodacích lhůt a možností sledování zásilky nejméně spolehlivá. Potvrzení o převzetí připojené k dopisu jeho právních zástupců ze dne 8. května 2009 totiž svědčí o tom, že zvolená služba neposkytuje sledování zásilky. Podle webových stránek služby poštovní přepravy doručuje navíc tato služba zásilky v nejméně čtyřdenních lhůtách, zatímco obě další služby poskytované touto společností nabízejí sledování zásilek a doručení v jedno- až třídenních lhůtách.

43 Zadruhé Rada a Komise tvrdí, že se A. Abdulrahim u soudní kanceláře Tribunálu neujistil, zda byl prvopis žaloby doručen před uplynutím lhůty. Reagoval až po telefonickém upozornění kanceláře. V dané době, tedy den před uplynutím lhůty, již bylo příliš pozdě k vyzvednutí prvopisu žaloby u poskytovatele služby poštovní přepravy a k jejímu zaslání Tribunálu ve lhůtě.

44 Za těchto okolností se A. Abdulrahim nemůže podle názoru Komise dovolávat selhání nebo pochybení služby poštovní přepravy, aby se vyhnul zmeškání lhůty k platnému podání žaloby.

45 V této souvislosti je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se článek 45 statutu Soudního dvora použije v případě neobvyklých obtíží nezávislých na vůli osoby, které se jeví jako nevyhnutelné, ačkoli bylo vynaloženo veškeré úsilí (rozsudky Soudního dvora ze dne 9. února 1984, Acciaierie e Ferriere Busseni v. Komise, 284/82, Recueil, s. 557, bod 11; ze dne 26. listopadu 1985, Cockerill-Sambre v. Komise, 42/85, Recueil, s. 3749, bod 10 a usnesení Soudního dvora ze dne 8. listopadu 2007, Belgie v. Komise, C-242/07 P, Sb. rozh. s. I -9757, body 16 a 17). Soudní dvůr nedávno připomněl, že dotčená osoba musí zaprvé prokázat, že neobvyklé, nepředvídatelné a na její vůli nezávislé okolnosti způsobily, že nemohla dodržet lhůtu pro podání žaloby stanovenou v čl. 263 šestém pododstavci SFEU, a zadruhé, že se nemohla zabezpečit proti následkům uvedených okolností tím, že by učinila vhodná opatření, aniž by podstoupila nepřiměřené oběti (výše uvedený rozsudek Gbagbo a další v. Rada, bod 72). Subjekt musí pečlivě sledovat průběh zahájeného řízení a zejména prokázat vynaložení náležité péče za účelem dodržení stanovených lhůt (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 22. září 2011, Bell & Ross v. OHIM, C-426/10 P, Sb. rozh. s. I-8849, bod 48 a citovaná judikatura).

46 V projednávaném případě ze skutečností a okolností popsaných výše v bodech 37 až 39, jakož i z informací ze spisu vyplývá, že právní zástupci A. Abdulrahima prokázali veškerou požadovanou náležitou péči a přesně dodrželi bod 7 praktických pokynů pro účastníky řízení, podle něhož musí být podepsaný prvopis žaloby odeslán „bez odkladu, okamžitě po odeslání stejnopisu [telefaxem]“. Podepsaný prvopis žaloby byl totiž předán poskytovateli služby poštovní přepravy dne 16. března 2009, tedy ve stejný den, kdy byl stejnopis zaslán telefaxem.

47 Tribunál má navíc za to, že uvedení právní zástupci mohli důvodně očekávat, že uvedený podepsaný prvopis bude soudní kanceláři doručen v kratší lhůtě než deset dní, kterou měli k tomuto účelu k dispozici a jež běžela od 16. března 2009. Využili k tomu totiž spolehlivých služeb provozovatele s dobrou pověstí pro svoji spolehlivost, který je dceřinou společností poskytovatele poštovních služeb ve Spojeném království. Poskytovatel služby poštovní přepravy navíc na svých webových stránkách uvádí, že běžně zajišťuje doručování poštovních zásilek do Lucemburska jako součást standardní služby, což je služba, které využili právní zástupci A. Abdulrahima, a to ve lhůtě čtyř až šesti dní, tedy ve lhůtě, jež je značně kratší než deset dní, které měli tito zástupci k dispozici, a jež jim tedy ponechává dostatečně velkou rezervu.

48 Je nicméně pravda, jak uvádí Komise a Rada, že poskytovatel služby poštovní přepravy nabízí další dvě služby mezinárodní poštovní přepravy, které jsou značně dražší, zajišťují běžně doručování ve dvou- až třídenních lhůtách a umožňují i sledování zásilky (tracking).

49 Od žádného žalobce však nelze požadovat, a to *a fortiori* v případě, že mu byla tak jako v projednávané věci přiznána právní pomoc, že si zvolí nejdražší ze služeb mezinárodní poštovní přepravy nabízených poštovním provozovatelem, když se méně nákladná služba nabízená tímto provozovatelem jeví v zásadě tak, že umožňuje zajistit doručení podepsaného prvopisu žaloby soudní kanceláři Tribunálu v předepsané lhůtě.

50 Okolnost, že se právní zástupci A. Abdulrahima neujistili u soudní kanceláře Tribunálu o řádném doručení podepsaného prvopisu žaloby, není rozhodná z hlediska judikatury, která specificky takový postup nevyžaduje, a to tím spíše, že lhůty jsou stanoveny k tomu, aby byly využívány v plné délce (rozsudek Soudního dvora ze dne 19. dubna 1988, Inter-Kom, 71/87, Recueil, s. 1979, bod 20 a rozsudek Soudu prvního stupně (Tribunálu) ze dne 20. června 2006, Řecko v. Komise, T-251/04, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 53).

51 Právní zástupci A. Abdulrahima již každopádně nemohli poté, co službě poštovní přepravy svěřili podepsaný prvopis žaloby, k nápravě selhání této služby učinit nic dalšího, jelikož dotyčný prvopis byl „zašantročen“ ze samotného důvodu tohoto selhání, a tito právní zástupci jej nemohli získat zpět, ať by byla jejich péče a úsilí sebevětší, aby jej předali soudní kanceláři Tribunálu jiným způsobem.

52 Jestliže se právní zástupci A. Abdulrahima nechtěli konkrétně dne 25. března 2009, jakož i ve dnech, které bezprostředně předcházely, omezit na vyčkávání a doufat že služba poštovní přepravy nalezne a doručí včas ztracený prvopis, měli ve skutečnosti k dispozici pouze jediné „východisko“ k pokusu napravit selhání služby poštovní přepravy, a sice zaslat soudní kanceláři Tribunálu přímo exemplář žaloby opatřené novým originálním podpisem, který měl nahradit původní ztracený prvopis. Jak uvedli na jednání, byl to právě tento krok, který provedli.

53 Tribunál má za to, že za těchto okolností vynaložili právní zástupci A. Abdulrahima veškerou náležitou péči k tomu, aby se pokusili napravit nahodilou ztrátu podepsaného prvopisu žaloby a dodržet tak stanovené lhůty.

54 V projednávaném případě tedy nastaly okolnosti, které podle judikatury zakládají nahodilou událost, jelikož překročení lhůty pro podání žaloby je zcela a výlučně přičitatelné dosud nevysvětlenému selhání nebo pochybení služby poštovní přepravy, jež nejsou obvykle předvídatelná, a pro jejichž nápravu byla vyvinuta snaha s veškerou náležitou péčí.

55 Z výše uvedeného vyplývá, že námitka nepřípustnosti vznesená Komisí a podporovaná Radou, musí být zamítnuta.

K přípustnosti písemných vyjádření předložených A. Abdulrahimem po vrácení věci

56 Rada poukazuje na okolnost, že vyjádření A. Abdulrahima k dalšímu průběhu řízení byla Tribunálu zaslána elektronickou poštou dne 26. července 2013, avšak podepsaný prvopis těchto vyjádření byl předán po uplynutí desetidenní lhůty stanovené v čl. 43 odst. 6 jednacího řádu. Datum považované za den předložení tohoto vyjádření je tedy podle názoru Rady 13. srpen 2013. Rada se proto domnívá, že toto vyjádření je nepřípustné, neboť bylo podáno po uplynutí dvouměsíční lhůty upravené v čl. 119 odst. 1 písm. a) jednacího řádu.

57 V tomto ohledu vychází Rada z předpokladu, že uvedená dvouměsíční lhůta plynoucí od doručení rozsudku o vrácení věci dotyčné osobě, prodloužená o jednotnou dobu z důvodu vzdálenosti v délce deseti dnů, uplynula již před 13. srpnem 2013.

58 Z údajů obsažených v procesním spisu přitom vyplývá, že tato lhůta ve skutečnosti uplynula ve stejný den, a sice dne 13. srpna 2013. Rozsudek o vrácení věci byl A. Abdulrahimovi doručen doporučeným dopisem, jehož přijetí potvrdil 3. června 2013. Lhůta podle čl. 119 odst. 1 písm. a) jednacího řádu prodloužená o jednotnou desetidenní lhůtu z důvodu vzdálenosti tedy uplynula dne 13. srpna 2013.

59 Písemné vyjádření A. Abdulrahima bylo proto soudní kanceláři Tribunálu podáno poslední den uvedené lhůty, a nelze jej odmítnout jako nepřípustné.

K meritu žaloby na neplatnost

60 Formálně uplatňuje A. Abdulrahim na podporu své žaloby na neplatnost čtyři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení jeho práva být vyslechnut. Druhý vychází z porušení práva na účinný soudní přezkum a práva na spravedlivý proces, která jsou chráněna články 6 a 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (EÚLP), a zakotvená v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie. Třetí žalobní důvod se týká porušení žalobcova práva na pokojné užívání jeho majetku a vlastnictví. Předmětem čtvrtého žalobního důvodu je porušení práva na respektování jeho soukromého a rodinného života.

61 Soudní dvůr rovněž poukázal v bodě 75 rozsudku o vrácení na skutečnost, že A. Abdulrahim neuvedl jen žalobní důvody vycházející z porušení práva se v řízení účinně bránit, nýbrž „zpochybňoval i spojení se sítí Al-Kajdá“ a „tvrdil, že k jeho zařazení na sporný seznam došlo z jednoho prostého důvodu, a sice že byl členem společenství libyjských uprchlíků, z nichž někteří se podle orgánů Spojeného království podíleli na teroristických aktivitách“.

62 Co se týče soudního řízení, Soudní dvůr v rozsudku Kadi II (bod 119) judikoval, že v případě, že dotyčná osoba zpochybní legalitu rozhodnutí o zápisu nebo ponechání svého jména na sporném seznamu, musí se unijní soud při přezkumu legality důvodů, na nichž je takové rozhodnutí založeno, ujistit, že se toto rozhodnutí opírá o dostatečně pevný skutkový základ. Je proto třeba ověřit skutečnosti uváděné ve shrnutí důvodů, ze kterých uvedené rozhodnutí vychází, tak aby se soudní přezkum neomezoval na abstraktní posouzení pravděpodobnosti uváděných důvodů, ale aby se zaměřil na otázku, zda jsou tyto důvody, nebo alespoň některý z nich, který sám o sobě postačuje k odůvodnění tohoto rozhodnutí, podložené.

63 Unijní soud musí v rámci tohoto přezkumu za tímto účelem případně vyzvat příslušný unijní orgán, aby předložil důvěrné i nedůvěrné informace a důkazy, které jsou pro takový přezkum relevantní (rozsudek Kadi II, bod 120; rovněž obdobně viz rozsudek Soudního dvora ze dne 4. června 2013, ZZ, C 300/11, bod 59). Právě za účelem dodržení těchto pravidel, která Soudní dvůr stanovil v souvislosti s přezkumem prováděným unijním soudem, přijal Tribunál v projednávaném případě organizační procesní opatření popsaná výše v bodě 28.

64 V případě zpochybnění legality je totiž úkolem příslušného unijního orgánu, aby prokázal, že jsou důvody uplatňované vůči dotyčné osobě podložené, přičemž tato osoba není povinna předložit důkazy o opaku svědčící o tom, že uvedené důvody podložené nejsou (viz rozsudek Kadi II, bod 121).

65 Nevyžaduje se, aby uvedený orgán za tímto účelem předložil unijnímu soudu všechny informace a důkazy, jež se týkají důvodů uvedených ve shrnutí poskytnutém Výborem pro sankce. Je však třeba, aby předložené informace a důkazy podporovaly důvody použité proti dotyčné osobě (viz rozsudek Kadi II, bod 122).

66 V případě, že příslušný unijní orgán nemůže vyhovět žádosti unijního soudu, musí unijní soud vycházet pouze z důvodů, které mu byly sděleny, tedy v projednávané věci z údajů uvedených ve shrnutí důvodů poskytnutém Výborem pro sankce, z vyjádření a skutečností případně předložených dotyčnou osobou, které svědčí v její prospěch, jakož i z odpovědi příslušného unijního orgánu na toto vyjádření. Pokud tyto skutečnosti neumožňují konstatovat podloženost některého z důvodů, unijní soud ho neuzná jako důvod pro dotčené rozhodnutí o zápisu nebo ponechaní zápisu (viz rozsudek Kadi II, bod 123).

67 Naopak v případě, že příslušný unijní orgán předloží relevantní informace a důkazy, musí unijní soud ověřit věcnou správnost tvrzených skutečností s přihlédnutím k těmto informacím nebo důkazům a posoudit jejich důkazní hodnotu v závislosti na okolnostech projednávané věci a ve světle případného vyjádření k nim předloženého zejména dotčenou osobou (rozsudek Kadi II, bod 124), případně použitím technik, které umožňují skloubit legitimní bezpečnostní obavy týkající se povahy a zdroje informací, k nimž bylo přihlíženo při přijímání předmětného aktu, s nutností zaručit jednotlivcům v dostatečné míře dodržování jejich procesních práv, a to podle postupu popsaného Soudním dvorem v bodech 125 až 129 jeho rozsudku Kadi II.

68 Z důvodu preventivní povahy dotčených omezujících opatření platí, že pokud je unijní soud v rámci přezkumu legality napadeného rozhodnutí popsaného v bodech 117 až 129 rozsudku Kadi II toho názoru, že alespoň jeden z důvodů uvedených ve shrnutí předloženém Výborem pro sankce je dostatečně přesný a konkrétní, podložený a představuje sám o sobě dostatečný základ pro toto rozhodnutí, pak okolnost, že ostatní z těchto důvodů tento požadavek nesplňují, neodůvodňuje zrušení uvedeného rozhodnutí. V opačném případě Tribunál napadené rozhodnutí zruší (rozsudek Kadi II, bod 130).

69 Z předcházející analýzy vyplývá, že dodržení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu vyžaduje, aby příslušný unijní orgán sdělil dotyčné osobě shrnutí důvodů poskytnuté Výborem pro sankce, o které se opírá rozhodnutí o zápisu nebo ponechání jména uvedené osoby na sporném seznamu, aby této osobě umožnil vyjádřit se účinným způsobem k tomuto shrnutí a důsledně a nestranně přezkoumal opodstatněnost uplatňovaných důvodů ve světle vyjádření a důkazů případně předložených touto osobou, které svědčí v její prospěch (rozsudek Kadi II, bod 135).

70 Dodržování uvedených práv implikuje, že v případě soudního sporu bude unijní soud zejména zkoumat, zda důvody uplatňované ve shrnutí poskytnutém Výborem pro sankce jsou dostatečně přesné a konkrétní, a případně zda byla ve světle sdělených informací prokázána věcná správnost skutečností odpovídajících danému důvodu (rozsudek Kadi II, bod 136).

71 Naopak skutečnost, že příslušný unijní orgán odepřel dotyčné osobě a posléze unijnímu soudu přístup k informacím nebo důkazům souvisejícím se shrnutím důvodů, o něž se opírá dotčené rozhodnutí a které měl k dispozici pouze Výbor pro sankce nebo dotyčný člen OSN, nezakládá jako taková porušení těchto práv. V takové situaci však unijní soud, který má zkoumat věcnou opodstatněnost důvodů obsažených ve shrnutí poskytnutém Výborem pro sankce, s přihlédnutím k vyjádření a důkazům případně předloženým dotyčnou osobou, které svědčí v její prospěch, jakož i k odpovědi příslušného unijního orgánu na toto vyjádření, nebude mít k dispozici doplňující informace nebo důkazy. Není-li schopen rozhodnout o opodstatněnosti těchto důvodů, nemohou tedy tyto důvody sloužit jako základ pro napadené rozhodnutí o zápisu (rozsudek Kadi II, bod 137).

72 V projednávaném případě je prostřednictvím důvodů obsažených v popise důvodů, které byly sděleny Výborem pro sankce (viz bod 6 výše), A. Abdulrahimovi vytýkáno jeho „vědomé zapojení do činností subjektu sloučeného se sítí Al-Kajdá a napojeného na její teroristické činnosti“, a sice LIFG. Konkrétně je A. Abdulrahimovi vytýkáno, že zaprvé zastával vedoucí místa v rámci LIFG, zadruhé že udržoval úzké vztahy s vedoucími představiteli LIFG ve Spojeném království, zatřetí že byl blízkým spolupracovníkem ředitelů charitativní agentury Sanabel, začtvrté že byl v blízkém kontaktu s Ghumou Abd'rabbahem, Tahirem Nassufem a Abdulbaqim Mohammedem Khaledem a zapáté že byl blízkým spolupracovníkem Ismaila Kamoky.

73 Zaprvé je stran důvodu obecné povahy vzneseného proti A. Abdulrahimovi nutné uvést, že tento spočívá na dvojím společném předpokladu, který je výslovně uvedený v popise důvodů, a to zaprvé, že A. Abdulrahim byl „zapojen“ do činností LIFG, a zadruhé, že tento subjekt nejprve spolupracoval s Al Kajdou a poté se s touto organizací sloučil, takže všichni jeho členové a spolupracovníci splňují kritéria pro zařazení na seznam Výboru pro sankce jakožto osoby napojené na síť Al Kajdá. Domnělá vazba, kterou měl A. Abdulrahim udržovat se sítí Al Kajdá, tedy vychází výlučně z jeho vazeb na LIFG a z propojení LIFG s Al Kajdou, se kterou se tato skupina oficiálně spojila v listopadu 2007.

74 Tento dvojí předpoklad ovšem není pevně prokázaný a opodstatněný, a to nejen z hlediska podrobných protiargumentů předložených A. Abdulrahimem, ale také ve světle skutkových zjištění, k nimž dospěly příslušné anglické soudy v rozhodnutích předložených A. Abdulrahimem, která byla založena do spisu.

75 Stran podstaty těchto protiargumentů je třeba obzvláště zohlednit písemné prohlášení („witness statement“) A. Abdulrahima ze dne 13. března 2009 (příloha 11 žaloby), dopis jeho právních zástupců ze dne 19. srpna 2009 zaslaný Komisi v reakci na popis důvodů (příloha 4 odpovědi na repliku Rady) a dopis jeho právních zástupců ze dne 16. dubna 2010 určený Komisi, vyhotovený v souvislosti s řízením o přezkumu případu A. Abdulrahima (příloha 1 vyjádření A. Abdulrahima po vrácení věci).

76 V této souvislosti A. Abdulrahim tvrdí, že se sítí Al-Kajdá, Usámou bin Ládinem nebo sítí Taliban nikdy nespolupracoval a že nikdy nebyl zapojen do teroristických činností. K údajnému zapojení v síti Al-Kajdá konkrétně uvádí, že uprchl z Libye, neboť byl oponentem režimu plukovníka Kaddáfího a byl v ohrožení života, což byl důvod, proč mu byl přiznán azyl ve Spojeném království. Podle svého tvrzení vstoupil do LIFG v roce 1996, neboť tato skupina byla v opozici režimu plukovníka Kaddáfího a podporovala islám, avšak dodává, že se od konce roku 2000 nebo počátku roku 2001 přestal veškerých činností této skupiny účastnit. Stran údajného propojení LIFG se sítí Al-Kajdá uvádí, že se k této síti připojila v roce 2007 pouze část „afghánské skupiny LIFG“, což v rozhovoru dne 17. dubna 2008 údajně potvrdil samotný Ayman Al-Zawahiri. V případě, že by to Tribunál považoval za nezbytné, vyjádřil A. Abdulrahim ochotu přizvat svědky, kteří by potvrdili jeho tvrzení, a předložit odborná stanoviska k organizaci a činnostem LIFG, jakož i k situaci v Libyi.

77 Z důvodu, že žalované orgány nepředložily žádné další informace nebo důkazy na podporu tvrzení o členství A. Abdulrahima v LIFG, se zdají být tato tvrzení právně dostačujícím způsobem prokázána pouze pro období od roku 1996 do konce roku 2000 nebo začátku roku 2001, tedy období, jehož se konkrétně nedotýkají tvrzení o propojení LIFG se sítí Al-Kajdá, a ještě méně tvrzení o sloučení těchto dvou subjektů v listopadu 2007. V této souvislosti je nutné poukázat na skutečnost, na kterou poukazuje A. Abdulrahim, že v době, kdy bylo jeho jméno doplněno do seznamu Výboru pro sankce dne 6. října 2001, uběhl již od okamžiku, kdy ukončil členství v LIFG, téměř jeden rok. Je rovněž nezbytné poukázat na časový odstup mezi dobou prokázaného členství A. Abdulrahima v LIFG, od roku 1996 do konce roku 2000 nebo začátku roku 2001, do data jeho zápisu na sporný seznam, k němuž došlo dne 22. prosince 2008 (v tomto smyslu viz rozsudek Kadi II, bod 156).

78 V rozsahu, v němž obsahují určitá relevantní posouzení LIFG a jejích členů, je třeba rovněž zohlednit některá rozhodnutí příslušných anglických soudů předložená v dané věci A. Abdulrahimem, a sice: rozsudek ze dne 27. dubna 2007, DD a AS v. Secretary of State for the Home Department SC/50/2005 and SC/42/2005, Special Immigration Appeal Commission (SIAC), rozsudek ze dne 14. listopadu 2008,

AU and Others v. Secretary of State of the Home Department [2008] EWHC 2789 (Admin), High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division, Administrative Court, a rozsudek ze dne 30. dubna 2009, AV v. Secretary of State for the Home Department [2009] EWHC 902 (Admin), High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division, Administrative Court (přílohy 3, 4 a 5 odpovědi na repliku Komise).

79 Tato rozhodnutí v první řadě potvrzují, že nejméně do března 2004 nebyla LIFG považována bezpečnostními službami Spojeného království za hrozbu pro národní bezpečnost, jelikož jejím tehdejším hlavním cílem bylo svržení libyjské vlády. V rozsudku SIAC je tedy mimo jiné stanoveno, že LIFG byla zakázána jakožto teroristická organizace až v roce 2004 ve Spojených státech a dne 14. října 2005 ve Spojeném království.

80 Zadruhé z těchto rozhodnutí v zásadě vyplývá, že podle závěru anglických soudů nebyli ani po roce 2001 a až do roku 2007 a pozdější doby spolupracovníky nebo členy sítě Al-Kajdá všichni členové LIFG, ale jen jejich část. Tyto soudy tedy odmítly konstatovat, že skutečnost, že určitá osoba měla vazby na LIFG, automaticky prokazuje, že měla současně vazby na síť Al-Kajdá. Přístup těchto soudů byl spíše takový, že někteří členové mohli být členy sítě Al-Kajdá nebo mít na tuto síť vazby, kdežto jiní se výlučně soustředili na situaci v Libyi. Podle závěru těchto soudů je tedy nezbytné zkoumat vztahy se sítí Al-Kajdá případ od případu na základě konkrétního jednání každé z dotčených osob.

81 Je nutné upozornit na skutečnost, že dvě z těchto tří rozhodnutí byla vydána před zápisem jména A. Abdulrahima na sporný seznam.

82 Za těchto okolností je nutné dospět k závěru, že jediná prokázaná skutečnost, tedy že A. Abdulrahim byl členem LIFG během doby, pro kterou toto členství přiznává, nebyla způsobilá odůvodnit přijetí vůči jeho osobě jakožto osobě napojené na síť Al-Kajdá unijní omezující opatření.

83 Pokud jde zadruhé o specifické důvody vznesené proti A. Abdulrahimovi v popisu důvodů předloženém Výborem pro sankce a převzatém do shrnutí důvodů, nejsou tyto buď dostatečně přesné a konkrétní, aby splnily požadavky, které jsou inherentní povinnosti uvést odůvodnění a účinnému soudnímu přezkumu, nebo každopádně nejsou podložené žádnou informací nebo důkazem umožňujícími prokázat, že jsou fakticky opodstatněné, zatímco jsou A. Abdulrahimem současně bod po bodu důrazně a dopodrobna popírány.

84 V případě prvního konkrétního důvodu uvedeného v popisu důvodů a ve shrnutí výše v bodě 72 nebyla předložena žádná informace nebo důkaz na podporu tvrzení, na němž se zakládá, přičemž A. Abdulrahim popřel, že „zastával vedoucí pozice v rámci LIFG".

85 Stran druhého konkrétního důvodu uvedeného v popisu důvodů a ve shrnutí výše v bodě 72, tvrzení, že A. Abdulrahim „zůstal blízkým spolupracovníkem vedoucích představitelů LIFG ve Spojeném království" je nedostatečně přesný a konkrétní, vzhledem k tomu, že neobsahuje žádný údaj o totožnosti dotčených osob ani o povaze těchto „úzkých vztahů". Ve světle podrobných vysvětlení A. Abdulrahima shrnutých v bodě 76 výše se každopádně nejeví jako podložené právně dostačujícím způsobem.

86 V případě třetího konkrétního důvodu uvedeného v popisu důvodů a ve shrnutí výše v bodě 72 nebyla předložena žádná informace nebo důkaz na podporu tvrzení, o něž se opírá; A. Abdulrahim přitom popřel, že je „blízkým spolupracovníkem ředitelů agentury Sanabel".

87 Pokud jde o čtvrtý konkrétní důvod uvedený v popisu důvodů a ve shrnutí výše v bodě 72, podle něhož udržoval A. Abdulrahim „úzké vztahy s Ghumou Abd'rabbahem, Tahirem Nassufem a Abdulbaqim Mohammedem Khaledem", uvedl A. Abdulrahim v písemném prohlášení ze dne 13. března 2009 a v dopise jeho právních zástupců Komisi ze dne 19. srpna 2009 mimo jiné, že prvního z uvedených zná pouze od vidění, jelikož oba pocházejí ze stejného regionu v Libyi, že druhého z nich navštívil při

jedné příležitosti v jeho domě a naposledy jej viděl v roce 2003 nebo 2004 a že třetí z uvedených, který byl jeho tchánem, byl taktéž chybně zapsán na sporný seznam z důvodu členství v LIFG. Ve svých písemnostech A. Abdulrahim dále uvedl, že zná řadu členů libyjské komunity, kteří přesídlili do Spojeného království, jelikož se jedná o malé společenství, v němž se většina uprchlíků zná a vzájemně si pomáhá, avšak že není možné vědět, zda je určitý člen této komunity zapojen do teroristických činností či nikoli. Vzhledem k tomu, že nebylo předloženo žádné další podrobné vysvětlení týkající se těchto tří osob, povahy jejich vztahů s A. Abdulrahimem a jejich osobního zapojení v jakékoli teroristické činnosti, není uvedený čtvrtý konkrétní důvod právně dostačujícím způsobem podložený.

88 Pokud jde o pátý konkrétní důvod uvedený v popisu důvodů a ve shrnutí výše v bodě 72, podle něhož patřil mezi „blízké spolupracovníky A. Abdulrahima Ismail Kamoka“, který v červnu 2007 ve Spojeném království přiznal vinu v reakci na obvinění z účasti na teroristickém spolčení, A.Abdulrahim v písemném prohlášení ze dne 13. března 2009 a v dopise svých právních zástupců určeném Komisi ze dne 19. srpna 2009 uvedl, že se s I. Kamokou poznal v Saúdské Arabii během univerzitního studia, že se tento dostal do Spojeného království jako uprchlík dva roky před ním, že se poté naposledy setkali asi před dvěma nebo dvěma a půl lety, ale že nevěděl o žádných jeho odsouzeních. Vzhledem k těmto podrobným vysvětlením nelze považovat za právně dostačujícím způsobem prokázanou skutečnost, že A. Abdulrahim byl „blízkým spolupracovníkem“ I. Kamoky. Případné odsouzení posledně uvedeného v trestním řízení v souvislosti s teroristickou činností, i za předpokladu, že by bylo prokázáno, nelze použít vůči A. Abdulrahimovi z důvodu, že nebylo poskytnuto žádné další vysvětlení jeho osobního zapojení do takové činnosti. Pátý konkrétní důvod tedy není právně dostačujícím způsobem podložený.

89 V projednávaném případě proto žádná informace vyplývající z popisu důvodů neumožňuje právně dostatečným způsobem prokázat, že A. Abdulrahim měl v době svého zápisu na sporný seznam faktické vazby na síť Al-Kajdá.

90 Opodstatněnost důvodů, které byly vzneseny proti A. Abdulrahimovi, neumožňují konstatovat ani dokumenty připojené k odpovědi Komise na organizační procesní opatření, které byly soudní kanceláři Tribunálu předány dne 20. ledna 2014. Tyto dokumenty se jeví být navíc *a priori* irelevantní, jelikož většina z nich pochází jak z doby po zápisu jména A. Abdulrahima na seznam Výboru pro sankce, tak z doby po přijetí nařízení č. 1330/2008, a jelikož tedy nemohly být zohledněny Výborem pro sankce ani Komisí pro účely posouzení vhodnosti zmrazení finančních prostředků A. Abdulrahima.

91 Konkrétně písemné svědectví („*witness statement*“) vedoucího protiteroristického oddělení FCO ze dne 18. května 2011 u High Court ve věci The Queen on the application of Abdulbasit Abdulrahim v. Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs (příloha 1 odpovědi Komise) v podstatě uvádí, že původní rozhodnutí FCO, jímž byl navržen zápis A. Abdulrahima na seznam Výboru pro sankce v červenci 2008, bylo založené hlavně na skutečnosti, že „úředníci zabývající se touto věcí měli za to, že se jedná o přesvědčivý případ, v němž je [A. Abdulrahim] členem [LIFG]“, a tedy „spolupracovníkem sítě Al-Kajdá“ (bod 21). Tato domněnka však není podložena žádnou informací či důkazem, jelikož popis důvodů poskytnutý Spojeným královstvím Výboru pro sankce v návaznosti na toto rozhodnutí pro účely odůvodnění tohoto zápisu odpovídá ve všech bodech shrnutí důvodů Výboru pro sankce.

92 Příloha 2 odpovědi Komise spočívá v přepisu řečí Aymana Al Zawahiriho a Abu Laitha Al Libiho ze dne 3. listopadu 2007 oznamujících formální sloučení LIFG se sítí Al-Kajdá. Tento dokument se však s ohledem na úvahy uvedené již v souvislosti s posouzením obecného důvodu uplatněného proti A. Abdulrahimovi nejeví být v projednávaném případě relevantní (viz body 73 až 82 výše).

93 Příloha 3 odpovědi Komise sestává z dopisu ze dne 8. prosince 2010 zaslaného stálým zástupcem Spojeného království předsedovi Výboru pro sankce uvádějícího mimo jiné důvody, proč tento členský stát podporoval návrh na vyškrtnutí jména A. Abdulrahima ze seznamu Výboru pro sankce, avšak neupřesnil, proč byl jeho zápis na uvedený seznam považován za odůvodněný v červenci 2008.

94 Přílohu 4 odpovědi Komise tvoří dopis FCO ze dne 18. ledna 2014 určený Komisi, který doplňuje dokumenty připojené v přílohách 1, 2 a 3.

95 Přílohy 5 a 6 odpovědi Komise jsou tvořeny články z tisku oznamujícími sloučení LIFG a sítě Al-Kajdá v roce 2007. V projednávaném případě nejsou relevantní s ohledem na již popsané úvahy v souvislosti s posouzením obecného důvodu uplatněného proti A. Abdulrahimovi (viz body 73 až 82 výše).

96 Konečně přílohy 7, 8 a 9 odpovědi Komise obsahují články nebo studie, které v podstatě přinášejí obecné informace týkající se LIFG, Al-Kájdy nebo islámského terorismu ve Spojeném království, a nemají tedy žádný vztah ke konkrétnímu případu A. Abdulrahima.

97 Z výše uvedené analýzy a z informací ze spisu, které má Tribunál k dispozici, vyplývá, že žádné z tvrzení uváděných v neprospěch A. Abdulrahima ve shrnutí důvodů poskytnutém Výborem pro sankce nemůže odůvodňovat přijetí unijních omezujících opatření vůči této osobě, a to vzhledem k nedostatečnému odůvodnění a chybějícím informacím nebo důkazům, které by mohly podpořit zkoumaný důvod v konfrontaci s podloženými protiargumenty dotčené osoby (v tomto smyslu viz rozsudek Kadi II, bod 163).

98 Za těchto podmínek musí být nařízení č. 1330/2008 z důvodů uvedených výše jedině zrušeno (v tomto smyslu viz rozsudek Kadi II, bod 164), aniž je tedy nutné vyslovit se k ostatním žalobním důvodům, výtkám a argumentům A. Abdulrahima.

K nákladům řízení

99 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že A. Abdulrahim náhradu nákladů řízení požadoval a Rada a Komise neměly ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit náhradu nákladů řízení o žalobě na neplatnost, včetně nákladů řízení o kasačním opravném prostředku před Soudním dvorem.

100 Vzhledem k tomu, že A. Abdulrahimovi byla poskytnuta právní pomoc a Tribunál uložil žalovaným orgánům, aby nahradily jeho náklady řízení, budou tyto orgány v souladu s čl. 97 odst. 3 tohoto jednacího řádu povinny uhradit pokladně Tribunálu zálohy vyplacené z titulu právní pomoci.

Z těchto důvodů,

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

1) **Nařízení Komise (ES) č. 1330/2008 ze dne 22. prosince 2008, kterým se po sto třetí mění nařízení Rady (ES) č. 881/2002 o zavedení některých zvláštních omezujících opatření namířených proti některým osobám a subjektům spojeným s Usámou bin Ládinem, sítí Al-Kajdá a Talibanem se zrušuje v rozsahu, v němž se týká Abdulbasita Abdulrahima.**

2) **Rada Evropské unie a Evropská komise ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené A. Abdulrahimem v souvislosti s řízením o žalobě na neplatnost, jakož i částky poskytnuté Tribunálem z titulu právní pomoci.**

Papasavvas Forwood Bieliūnas

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 14. ledna 2015.

Podpisy.